

ANU LEHIS

portfolio

EESTI KUNSTIAKADEEMIA
MAALI ÕPPETOOL
VABADE KUNSTIDE TEADUSKOND

2017

KUNSTNIKUPOSITSIION

Ma olen maalikunstnik. Oma kunstis kasutan ekspressiivset ja värvilist laadi suureformaadilistel pindadel. Maalid omavad paksudest ning õhukestest värvikihtidest tulenevat tekstuuri ja pinda, erinevad värvid mis on üksteise peale erinevatel ajahetkedel kihistunud ning teineteise alla ära kadunud. Kasutades isegi minimaalselt erinevaid värve säilib nende erksus ja soov jätta kontrast heledas ja tumedas, üksteist komplimenteerivas ja mitte nii komplimenteerivas.

Ma leian ilu ebatavalises ning mittesobivas, ärasilutud pinnad on asendunud otse värvituubist alusele pandud värvidega, robustselt ja alles lõuendil segunevana, suvalised täkked ja värvipritsmed, korrastatamus ja poolikus, tööd mis ei saa kunagi valmis samas olles alati valmis. Figuurid ja situatsioonid moonutatuna, rõhutuna ebatäiuslikkusele, üritades leida üles seda kõige erakorratumad üldises standartses maailmavaates.

Ma kasutan ära akrüülvärvide võimetust üksteise sisse ära sulanduda, jättes nähtavaks pintsli tõmbed, erinevad kihid ning kontrastsed piirid. Kontrastsus, värvilisus ning ekspressiivsus on need mis iseloomustavad kõige üldisemalt minu loomingut. Selle visuaalse pildi taga on aga minu looming kõige lihtsamalt öeldes see kes ma olen. Teadlikkuse ja alateadlikkuse piiril, otsides iseennast ühiskonnas, läbi probleemide stigmade ja kuuluvustunde puudumise. Kasutades maali kui meediumit vahelülina iseenda ja kõige muu vahel.

CV

Anu Lehis

Sündinud 1993a Tallinnas

Elab ja töötab Tallinnas

anu.lehis@artun.ee

Haridus

2013 - 2017 Eesti Kunstiakadeemia, vabade kunstide teaduskond, maal, BA

2015 - 2016 Royal Academy of Art (The Hague)/ Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten (Den Haag), maal

2009 - 2012 Pelgulinna Gümnaasium

2000 - 2009 Tallinna Arte Gümnaasium

Grupinäitused

2017 Advokaadibüroo RASK, Tallinn

2016 „Muutuv ja muutumatu“, Pärnu Uue Kunsti Muuseum, Pärnu

2015 „Järjepidevus ja uudsus“, Pärnu Uue Kunsti Muuseum, Pärnu

2014 „Muster 4K“, Von Krahll, Tallinn

2012 Pelgulinna Gümnaasiumi lõputööde näitus, Kullo Lastegalerii, Tallinn

KEHA

Akrüül papil

154 x 123 cm / 123 x 164 cm / 174 x 123 cm

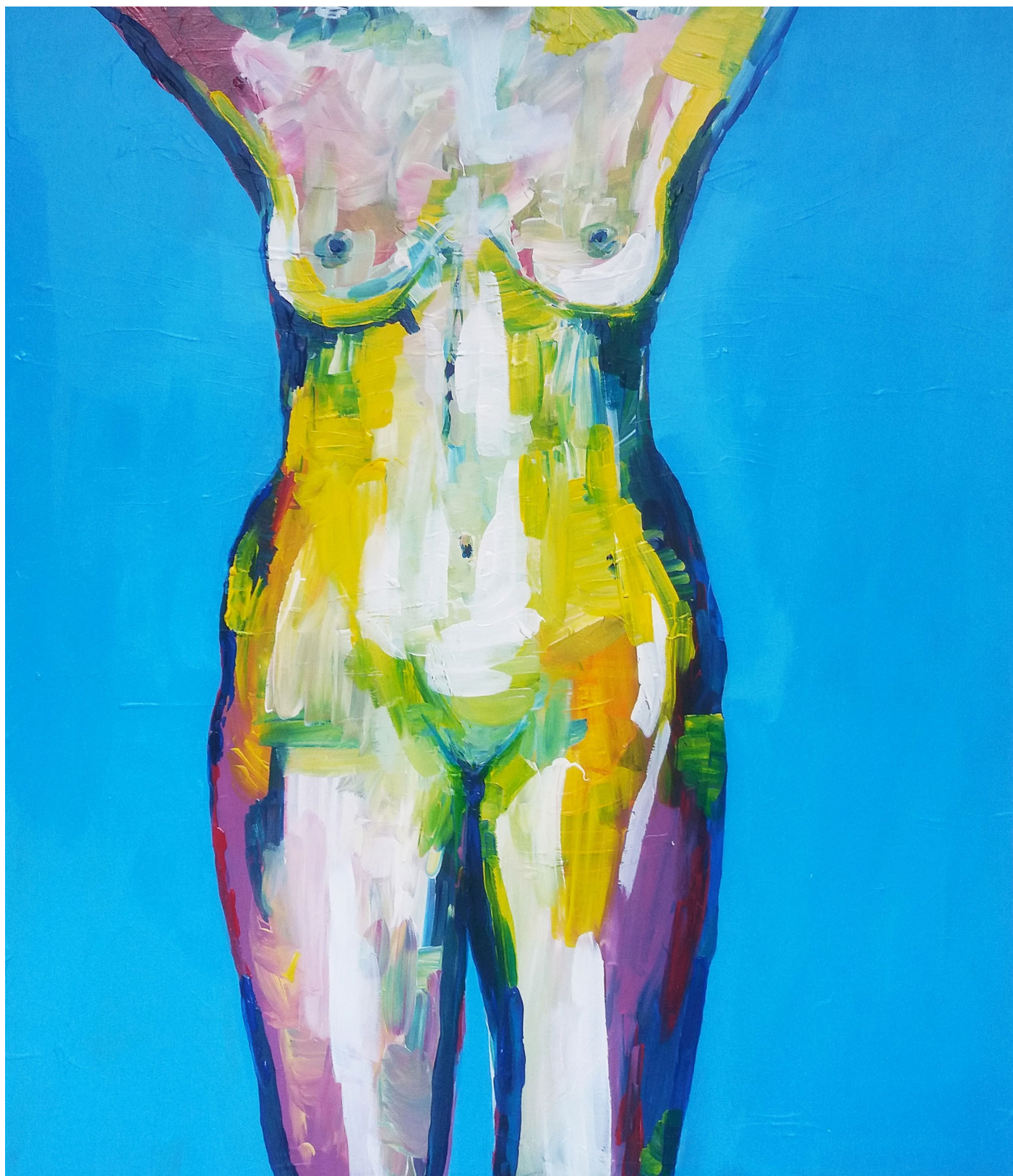
2016

Juhendajad Mihkel Ilus ja Mihkel Maripuu

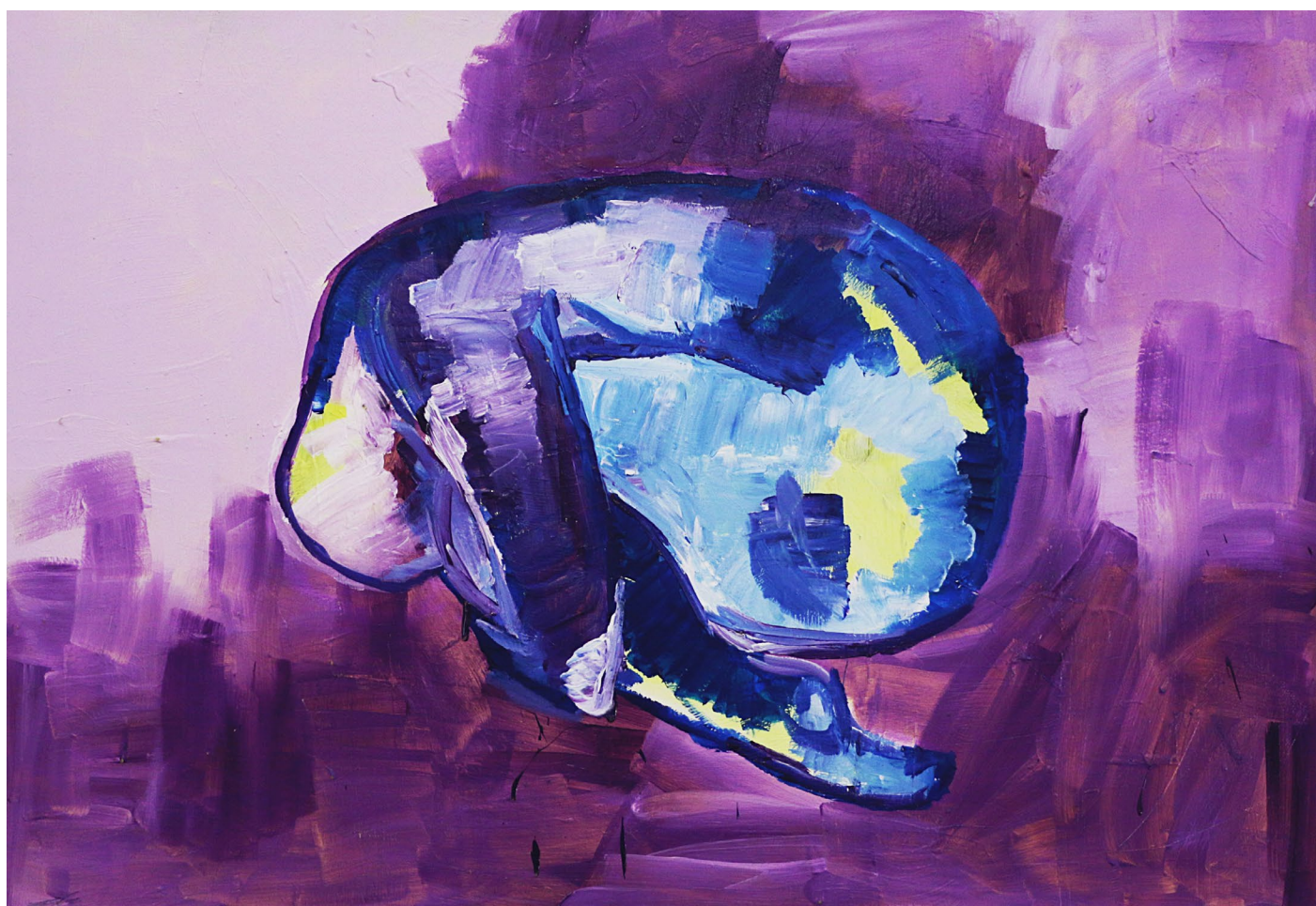
Mul on alati olnud obsessiivne huvi oma välimusega, milline ma välja näen, milline ma just päriselt välja näen. Peeglist nähtav on alati moonutus, igal pildil, igas valguses, iga nurga alt nähtav on erinev. See teos on justkui eneseotsing, kes ma olen ja milline ma olen, kehalises kogemuses. Seeria on maalitud ilma referentsita, otsides seda kuidas ma ise ennast näen, samas üritades seda balanseerida reaalsusega, kuid kontrollides maalitu tõesust ainult siis kui parandusi pole võimalik kohe teha.

See teos on ka dissonants millegi millega ma sündisin, minu keha ja kõigest minu keha ja selle kohaga ühiskonnas üle. Minu jaoks on minu keha midagi mis kuulub minule, kuid ühiskonna jaoks on naise keha poliitiliseks mänguväljakuks, see on midagi millega võita või kaotada hääli. Ta on kui universaalne reklaamiobjekt, luues nähtamatuid ja mitte nii nähtamatuid paralleele naise keha ja selle tarbimise vahel.

See on arusaamatus ja segadus minu kehalisest kogemusest, ühelt poolt soovides ennast protestina maailma välja panna - see on kõigest minu keha, geneetiline õnnetus ning juhus. Teisalt on ta sooviks varjuda ning peituda, minu üritus eksistentsi ja ühiskonna poolt seatud reeglistikus navigeerumise vahel.

Keha (1)

Keha (3)

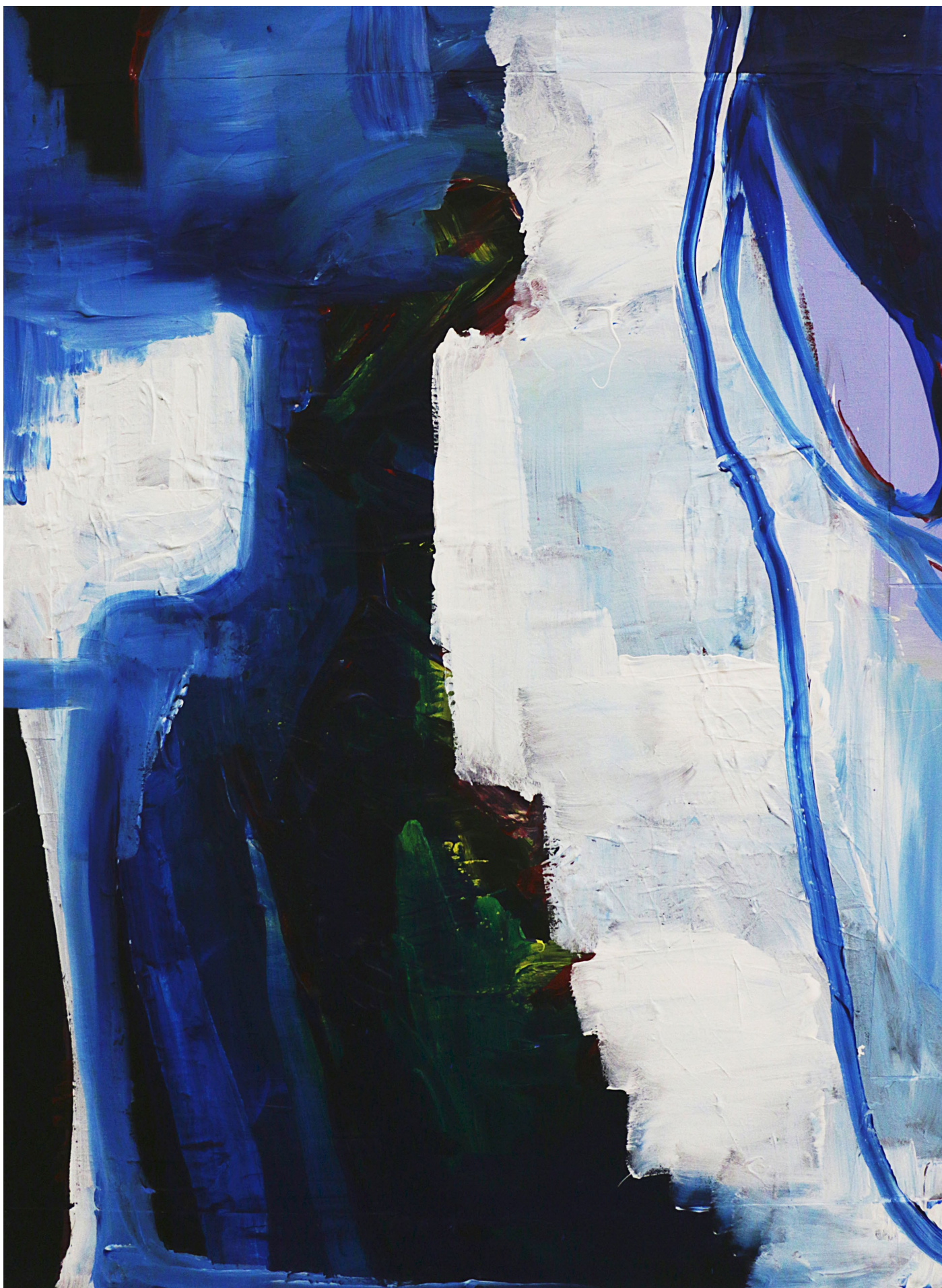
NIMETU

Akrüül papil, akrüül lõuendil

50 x 25 cm / 77 x 100 cm / 57 x 100 cm

2016

Juhendaja Maria Sidljarevitš

Nimetu (1)

NIMETU

Akrüül papil

164 x 110 cm

2016

Juhendaja Anne Parmasto

Nimetu

HOLLANDIST

Seerias 17 tööd

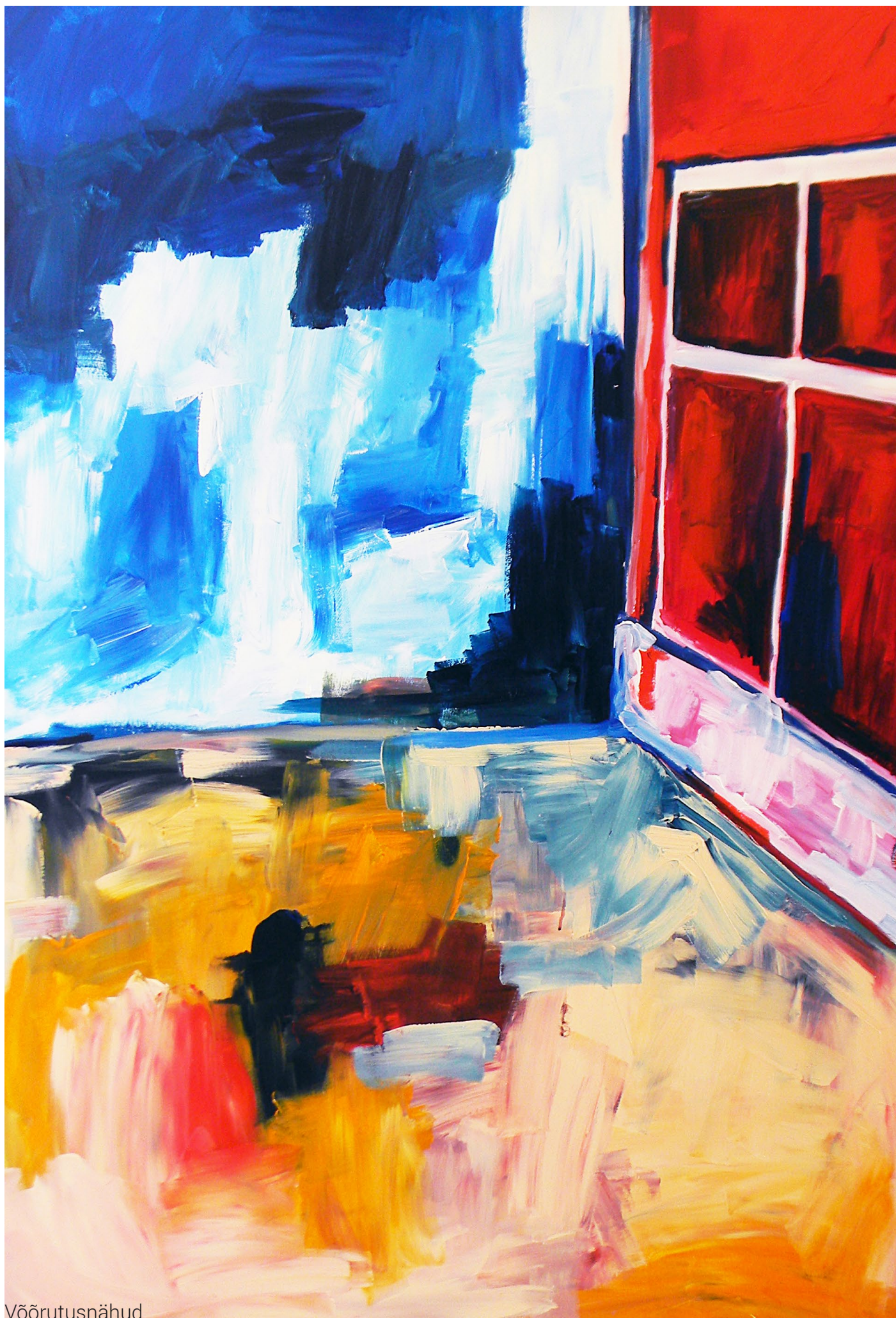
Akrüül papil

175 x 130 cm / 50 x 45 cm / 10 x 20 cm

2015

Valik töödest illustreerimaks oma kogemusi Hollandist. Järsku paisatuna uude ellu ja uude keskkonda, need tööd üritavad väljendada, mingismõttes päeviku vormis, kuidas möödus pool aastat elu võõras keskkonnas.

Tööd annavad lünkliku, rohkem negatiivse nurga alt edasi minu kogemust võõras riigis ja iseenda teema leidmist. See on frustratsioonide kogum, peegeldamaks üldiselt räägitavate positiivsete kogemuste teist poolt minu isikliku vaatenurga alt.

Võõrutusnähud

Unetus (6)

SURNUD ROTT

Akrüül papil

123 x 164 cm

2015

Juhendaja Jaan Toomik

Olles omanud rotte koduloomana väga noorest east saati on nende surm olnud väga pikka aega üks osa minu elust. Sellest hoolimata pole see kunagi saanud millekski mis oleks kerge või millega harjuks ära. Selle kogemine oleks justkui üheks negatiivseks konstandiks minu elus, sama tavaline kui igahommikune hambapesu. Ometi midagi mida ma pole suutnud enda jaoks tundetuks muuta.

Seega see töö on nagu väljakutse iseendale, maalida midagi ebameeldivat, midagi mida ma ei soovi vaadata ega millega tegeleda, kuid ometi luua sellega teos mis mulle meeldib ning korda läheb. Muuta negatiivne kogemus enda jaoks millekski muuks ja leida sellele teine vaatenurk. Samas luua ka vaatajale väljakutse, kõrvutades korraga miski mis omab ühiskonnas negatiivset varjundit ja panna see teisse, haavatavasse olukorda.

Surnud rott

PATKULI TREPID

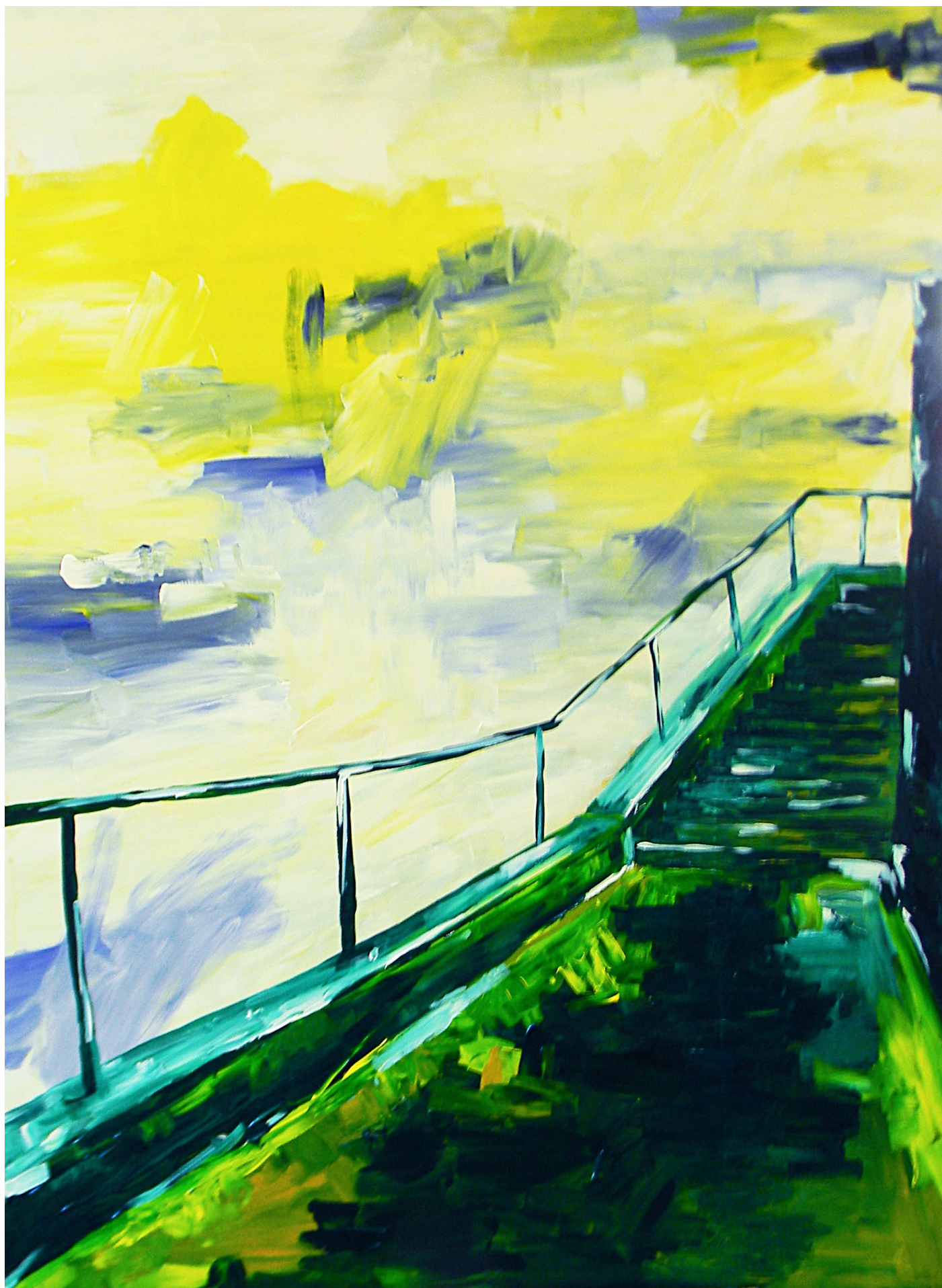
Akrüül papil

164 x 123 cm

2014

Juhendaja Mihkel Maripuu

Kunagi oli Kunstiakadeemia maaliosakond mäe otsas, iga päev algas ronimisega üles treppidest või mäenõlvakust. See oli kõiki tolles majas käijaid ühendav taak. Patkuli trepid on midagi lihtsat, turistide tõmbekoht, üks kord veatakse ennast üles, et vaadata avanevat vaadet, teha mõned pildid ja siis edasi liikuda, Kunstiakadeemias käijatele aga kohustus ja igapäevane harjumus.

Patkuli trepid

SÕIT

Akrüül papil

164 x 123 cm / 164 x 123 cm

2016

Juhendajad Mihkel Ilus ja Mihkel Maripuu

Iga päev bussiga kooli sõites satun ma istuma ühele ja samale kohale bussis. Iga kord läheb buss täis ja keegi ei istu minu kõrvale. Minu jaoks korraga koomiline ja kummastav vaatepilt, niivõrd igapäevane ja lihtne nähtus, kuid ometi kogu selles absurdsuses midagi mis jääb silma.

See nähtus loob minu jaoks paralleele iseenda üleüldise kohaga ühiskonnas, ma tunnen, et ma olen selles ja kõiges kohal ja olemas, kuid ometi kuulumatu ja omades enda ümber mingit nähtamatut piiret. Kokkuvõttes tundes ennast eraldatuna, kuid luues võrdusmärgi bussiga, kas tõesti ikka soovin kedagi endale ligi?

